

Bilag 2

MOGENS GLISTRUP

Christiansborg, den 9. november 1979

*Folketingets udvalg for forretningsordenen,
København*

I anledning af justitsministeriets anmodning af 7. november om samtykke til tiltale mod mig skal jeg stærkt fremhæve, at bestemmelsen i Danmarks Riges Grundlovs § 57 naturligvis må tages alvorligt. Det er aldeles uacceptabelt, om folketetinget blot i alle tilfælde skulle fungere som et ekspeditions-kontor, der bare siger ja, når regeringen ved sin justitsminister ønsker tiltale mod et folketingsmedlem. Dette må klart også gælde efter parlamentarismens indførelse i 1901, hvor regeringen jo normalt har et folketingsflertal bag sig. Det ville være en hån mod grundlovene af 1915 og 1953, hvor man efter parlamentarismens indførelse gentog bestemmelsen, om folketetinget skulle skyde den opgave fra sig, som grundloven har pålagt det, nemlig i hvert enkelt tilfælde at foretage en dybtgående behandling af, om tilladelse skal meddeles – hvad der selvfølgelig vil være tilfældet i nogle sager – eller om tilladelse ikke skal meddeles – hvad der også må være tilfældet i en række sager, hvis man vil re-spektere grundloven.

Det er ganske åbenbart, at den foreliggende sag markant adskiller sig fra alle tidligere sager, som har været fremme vedrørende § 57. Der er derfor i særlig grad anledning til en grundig behandling i det foreliggende tilfælde.

Siden sagen sidst var fremme i folketetinget i marts 1977, er der sket en række udviklinger, som bevirker, at man nu må stemme nej til samtykket også for de folketingsmedlemmers vedkommende, som vil fastholde, at de anvendte en korrekt vurdering, dengang de i marts 1977 stemte ja.

Jeg er rede til at fremdrage materiale vedrørende disse nye forhold, men der har kun været meget kort arbejdstid til min rådighed. Jeg har nemlig måttet bruge min tid den 8. november til som medlem af folketingets arbejdsmarkedsudvalg at koncentrere mig om det af regeringen fremsatte forslag til lov om

lønstop og har derfor kun haft ganske kort tid den 9. november forud for det til i dag kl. 11 i udvalget for forretningsordenen indkaldte møde om sagen.

Jet skal imidlertid her tillade mig at gøre opmærksom på følgende nye forhold:

1. Ved folketingsvalget den 23. oktober 1979 har et meget stort antal vælgere påny erklæret, at de ønsker, at jeg skal arbejde i folketetinget. Dette er sket, efter at offentligheden har fået et meget omfattende indtryk af den pågældende sag – hovedsagelig fra mine politiske modstandere.

Det ville derfor være en grov krænkelse af demokratiet, om repræsentanter fra andre partier end det, jeg tilhører, skulle underkende de vælgere, der har stemt på mig, og hidføre, at jeg skulle hæmmes i at kunne gøre mit arbejde i folketetinget af den kolossale psykiske og tidsmæssige belastning, der vil være forbundet med, om jeg behørigt skulle varetage mine egne interesser overfor de titusindvis af bilagssider, som statsmagten har hobet op overfor mig i den pågældende sag.

Det må simpelthen af repræsentanter fra de andre partier anerkendes, at det ikke er fysisk muligt for mig at få mulighed for at føre et tilbørligt forsvar, når jeg skal efterkomme bestemmelsen fra Danmarks øverste myndighed (folketingsvælgerne) om, at jeg skal udføre et folketingsarbejde. Der er ingen tvivl om, at i den således foreliggende konflikt må den eneste retsindige løsning være at følge de vælgere, der nu for fjerde gang i træk har givet mig tilstrækkelig tilslutning til at være medlem af folketetinget med stemmetal, der til stadighed har placeret mig på top 10-listen mellem samtlige opstillede ca. tusinde folketingskandidater.

2. Da folketetinget gav samtykke i marts 1977, var praksis den, at man fra regeringens side var indforstået med, at retsmøderne blev